

BÁLINT TIBOR

A VERES KAKAS MESÉJE

Relativitás úr, az atomfizika professzora már évek óta magányosan éldegélt kedvenc robotemberével egy tisztviselő telepi villa emeleti lakásában, és étkezdében ebédelt, mikor egy napon megkívánta a húslevest, azt a tizennyolc karátos arany fürdőjét a húsnak, zöldségnek, fűszernek, amely olyan illatokat párologtat fel, mint egy egzotikus erdő tavaszi futózápor után. Elment hát a piacra, és vett egy gyönyörű kakast, melynek tollai alól aranyszínű bőr sárgállott elő. Veteményt is hozott, meg egy darab lábszárhúst velős csonttal.

— Hallod-e, Szilárd! — mondta. — Itt ez a kakas, mire visszatérek reggeli sétámról, vágd le!

S azzal el is indult, a robotember meg leült egy székre, és gondolkozott. Zavar és ijedség zsiabasztó árama futott végig a testén, hiszen gátlásos lény volt, s nem merete bevallani gazdájának, hogy a parancsra semmiféle kapcsolás nem jön létre központi vezérlőrekeszeiben: ült hát és várt.

Már fél kilenc múlt öt és fél perccel, de még mindig nem tudta, mihez kezdjen: a huncut Relativitás ismét meg akar tréfálni, gondolta. Bizonyára a fejébe vette, hogy ma ezzel a kedves állattal ebédel, pedig tudja, hogy a madárfélék jobban szeretik a kölést meg a kendermagot, mint a húslevest.

Sóhajtvá fölállt, megtakarította a zöldséget, utána kioldotta a kakast, körömkefével tisztára mosta annak a lábát, fésűt, hajolajat vett elő, lesimitotta az állat rozsdavörös tollait, s megint visszaült a helyére, s megint csak várt.

Érezte, hogy valamit még tennie kellene, s ha nem jut eszébe a cselekvés, a professzor napokig sóhajtozik majd és bánatos pillantással méregeti őt: „Ej, ej, Szilárd! Bizony el kellene vigyelek a különleges gépklinikára, mert nemigen tudunk mi már szót érteni. Öregszel, barátom, öregszel, ez az igazság!”

A kakas végiglépdelt a konyhán, és meszes fonatokat hullatott a padlóra, aztán megállt, gombszemét várakozón a robotember felé fordította. Szilárd reája pillantott, s a kölcsönös várakozás hirtelen fölzaklatta. Most már nem ülhett tovább tétlenül. Megnyomta a nikkelmellényre szerelt gombot, s a mikromagnóról visszahallgatta az utasítást:

„MIRE VISSZATÉREK, VÁGD LE A KAKAST!”

Már bocsánat . . . , de hogy érti ezt a tanár úr? — motyogta, és zavarában csengetni kezdett a füle. — Mijét vágjam le ennek a szegény állatnak? Ha a farokdizét stuccolom meg, haragudni fog rám, a sarkantyúira pedig épp oly büszke lehet, akár csak én. Lássá hát be, kedves Relativitás, hogy ez . . . ez lehetetlen parancs. Úgyszólván egész szervezetem tiltakozik ellene. Mi hát a teendő?

Odalépett a konyhaberendezések vezérlőtáblájához, a parancsot betű szerint lekopogtatta, mire az asztalfiókból kinyúlt egy kis fémkar, és borotvaéles, vörös nyelvű kést tett az asztalra, majd ismét visszahúzódott. Szilárd fölemelte a vágószerszámot, reá lehelt, a térdéhez ütögette, utána ismét fölsóhajtott:

— Nem értem! Egészen megbénult az agyam!

Közben már fél tíz is elmúlt. Relativitás ilyenkor szokott visszafordulni a Hársfa utcai sétány végéből, miután sétabotjával egy félkört rajzol a levegőbe, és hegyes cipősarkán megpördül. Szilárd már szinte hallani vélte, ahogy fölfelé szuszog a falépcsőn, ijedtében hóna alá kapta a kakast, másik kezébe a kést fogta, és lement a nyüzsgő, napfényes utcára; ott fölállt a Domonkosrendiek templomának lépcsőjére, ahova egy hatalmas hársfa vetett árnyékot, és bekapcsolta magnóját:

„VÁGD LE A KAKAST! VÁGD LE A KAKAST!”

Föltartotta az állatot is meg a kést is a feje fölé, előtte azonban úgy föl-erősítette a magnetofonját, hogy az már szinte fenyegetően zengett a téren; a járókelők némelyike fülére szorította a kezét, és rosszalló hunyorítással pillantott Szilárdra, a másik hátrafesztette az állat, tenyerével éles vonalat húzott át a nyakán, s mutatta a robotembernek, hogy mit kell tennie.

A hangszóró azonban egyre csak bömbölt:

„MIRE VISSZATÉREK, VÁGD LE A KAKAST!”

Az emberek mosolyogva lépdeltek tova.

— Micsoda vasfejű alak lehet!

— Na nesze Relativitás, kappansült!

— Ebből se lesz ebéd ma délre!

Végül egy frakkos, glasszékesztyűs alak állt meg előtte, karját hátrafonta, és kedélyesen hintáztatta magát; majd körülpillantott, mint aki aggódik, hogy elorozzák előle az élmény borzongató mámorát, levetette a kabátot, a villanyoszlop kampójára akasztotta, kesztyűjét lehántotta a kezéről, és elvette Szilárdtól a kakast meg a kést; egyetlen nyisszentéssel levágta az állat fejét.

Utána egykettőre visszaöltözött, és boldog, átszellemült mosollyal folytatta sétáját; a gépember pedig lezakatojt a lépcsőről, és a kakas feje fölé hajolt, amely a kanális rostélyán tátogott kékesen dermedő szembőrét mozgatva; a bizonyosság kedvéért Szilárd a véres, elnehezült testet is fölemelte, amelyből még egy kis meleg áradt át fémujjaiba, és nem értett semmit!

— Hülye állat! — kiáltotta végül fölocsúdva, s a véres kést elhajította, mégpedig arra, ahol a frakkos ember cilinderét látta imbolyogni. — Most hogy állítsak haza ezzel a kétfelé tagolt szerencsétlennel? Segítség! Becsapott az emberiség!!

Tíz perc múlva, mikor Relativitás úr befordult a kapun, vérnyomokat pillantott meg a rózsabokrok közötti sétányon, és botját előrelelendítve izgatottan indult a lépcsőfeljáró felé. Az előszoba szőnyege ugyancsak véres volt.

Szent isten! Mi történt itt?!

Aztán belökte a konyha ajtaját, s veritéktől puhára lazult arccal, sápadtan megállt a küszöbön: Szilárd ekkor már az asztalnál ült és tübe fűzött cérnával buzgón igyekezett visszavarni a kakas fejét a törzséhez, amely már kihülőben volt...